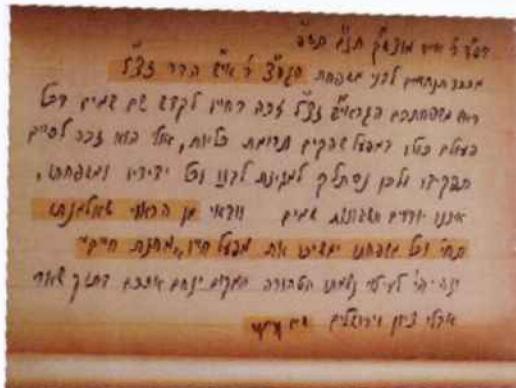

[מרגש: הנב' רחל הבר תח' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר צ"ל בפרקיו יומן מחין ארכוי המעש]

עוד. אני לא אשחת הגה"צ ר' אי"ש, אני אלמנתו. מאחלת לכלום של לעלים לא חחו ורגע כמו הרגע הזה בו המילה החללה אל לביו וחתמה את הסטטוס, אבל כאשר הוא קיים, לא יכולתי לאחל לנצמי אופן ראיו יותר מזה שקיבלי - בליווי איש של רב חיים.

הרגע בו קראתי שוב ושוב את ההגדרה החדשה שלו לא היה קל, אבל מכיוון שהוא הגיע מרב חיים, הוא היה אפשרי. שבעות ספורים לאחר מכן, כאשר קיבלתי את הספה החדש של תעוזת הזהות שלו וכוכחותה - אלמנה, בכחיה מאד, אך דרך המכתב של גודל הדור, החוויה הייתה שונה, והפרקי, וזה נכון, אבל גם התרפקתי על המילים. כי היה שם אבא, היה שם את רב חיים, וכשהולכים עם אבא הכל שונה.

המשכתי לקרואו: "וודאי מן הראי שאלמנתו תח'י, וכל משפחתו ימשיכו את מפעל חייו 'מתנתת חיים'חה היל' לעילו נשמותו הטהורה. המקום ינחים אתכם בתוך שאר אבל ציון וירושלים. חיים קנייסקי".

המילים הסתיימו אבל אני לא סימתי לkraro את המכתב. רגע לפני כן ידעתה שמיד לאחר השבעה אולי אסגור את 'מתנתת חיים', וברגע זהה ידעתה שלא משנה מה יעבור עלי, לא משנה אם יהיה קשה וуд כמה, מתנת חיים תהיה בעוזת השם שריריה וקימוט. רב חיים, אשר ליווה את הארגן מצעדיו הראשוניים, פסק, ואני הולכת אליו. כמעט שנתיים עברו מאז, במஹלן ארבע מאות אנשים זכו בה' למתנת חיים, כמעט שנתיים עברו מאז, במஹלן ארבע מאות אנשים זכו בה' למתנת חיים. כמעט שנתיים עברו מאז, רגע לאחר שדבר על דבר השברתי, ובעצם - חיים על כליה חדשה. כתעת. רגע לאחר שדבר על דבר יודעת כי לולא המכתב הוא לא היה כאן. בלעדיו לא הייתה לוקחת את הארגן על שכם, בטח שלא בעוצמות שכאלו. 'מתנת חיים' הוא מתחנה מרבי חיים. הוא נפה כי את הנשמה של הארגן, הוא אחראי לאربع מאות האנשים שקיבלו חיים במתנה ולאינספור האנשים שעוד יזכו ויקבלו אותה בעורת ד'. הארגן זהה הוא שלו. יהיו הדברים לעילו נשמותו הטהורה.

מילה אישית

את המכתב מרבי חיים מסגורו עברו ותלית אותו על קיר בבית. ברגעים של קושי, של געגוע, של חולשה, אני עוצרת לדיו, קוראת אותו שוב, מקבלת מתנת חיים. לא רק ארבע מאות מושתלים זכו למתנת חיים ממך רשבה"ג שר התורה וזוק"ל, גם אני זכית לה. גם אוטי הוא הקים למחיה.

63. מתנתת רב חיים

בימים קשים אלו,ימי' השבעה על רשבה"ג ממך גודל הדור, שר התורה, האון רב חיים קנייסקי זצ"ל, הרשו לי לקטוע מרכז האירוויזים בטור ולספר על הקשר המיוחד שהיה לנו עם ממך זצ"ל ועל ארבע מאות האנשים שתביבם לו את חייהם. בתפילה שיבולע המות לניצת.

מושאי שבת ב' באיר, היום השלישי לשבעה על בעלי זצ"ל ישבתי על הכסא קצוץ הרגליים והבטוי סביב. הייתי בשלב ההכחשה, זה לא יכול להיות. הוא לא עזב אותי ככה! רק ביום חמישי הייתה הטבה, לא יכול להיות שהוא הלך. הוא כאן, הכל טעונה אחת גדולה. זה לא...

אבל זה היה לנו והרגש הטבעי שלי ביקש להיכנס מתחת לשמייה ולהישאר שם. אם הוא הולך איך ממשיך בדרך? איך יוכל למקום בבודק? הכל היה גדול עלי' ומתנתת חיים' על אחת כמה וכמה. ידעתה, רק יסתימנו ימי השבעה ואסגור את הארגון. זהו המפעל של בעלי, אין אפשרות להמשיך אותו בלבדיו. אבל אז, כשהaccel היה סגור, אטום וחתום, דפק מישחו על דלת ביתינו ומבעד למיגן ולמסכה הגיע לי מכתב.

באותו רגע לא היה לי כוח למכתבים. הייתה מפורה. רציתי רק שבעל' יפתח את הדלת, יכנס הביתה בחיוoco הרחב, באמירת 'שלום' החמייה שלו, לא רציתי שום דבר אחר. "הרבענית", פנה אליו איש, "יש כאן מכתב ממך, רב חיים קנייסקי שליט"."

מכתב מרבי חיים?!

לקחת את הדף ביד רודעת. המילים קופזו מול עיני.

"מכתב תנומדים לבני משפחת הגה"צ ר' אי"ש הבר זצ"ל", נכתב בשורה הראשונה. המילים - מלטפות, הכתב - כתוב קודשו של רב חיים. גמעתי את המכתב בשקיקה. "ראש משפחתכם הגאי"ש זצ"ל זכה בחיוoco לקדש שם שמים בכל העולמים כלו בפעולת השדים - תרומות כלויות. אולי הוא זכה לסייעים בחובונות שמים, וודאי מן הראי שאלמנתו תח'י...".

מה? רצף קרייתני נוצר באתה. מי?

שוב קראתי את המילים המלטפות, מגעה אל המילה אלמנה.

רב חיים היה הראשון שהעניק לי את התואר זהה.

הוא לא בהלה, לא כיסה את המצב במילים יפות, לא התחמק ממנו, קרא לדברים בהםם. אלמנה. בכת אחת הוצאתי מן ההכחשה. בעלי לא יחוור

